

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Nicolai Mazzotta theologia moralis

omnem rem moralem absolutissime complectens

Mazzotta, Nicolò

Augustae Vindelicorum & Cracoviae, 1756

Quæstio V. De Sigillo Confessionis Sacramentalis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41004

etiam cum periculo vitæ, si aliter vitari non possit; velle enim manere in illo est velle peccatum, & quique tenetur potius mori, quam peccare: ergo, si hic nequit efficere, ut occasio illa necessaria evadat sibi remota formaliter, tenetur eam deserere etiam cum quovis suo damno; & consequenter, si nolit, non est absolvendus, utpote indispositus. Neque hinc inferas, quod neque posset absolvi, qui similem habens occasionem peccandi venialiter, nolit eam deserere: nam, licet similis esset obligatio, cum præstet potius mori, quam peccare etiam venialiter; tamen hæc obligatio est sub levi, ideoque absolutio cadere posset in alia ejus peccata.

QUÆSTIO V.

De Sigillo Confessionis Sacramentalis.

VIDENDUM, Primo, Quid sit Sigillum Confessionis, & Quæ ejus Materia? Secundo, Quos, & ad Quid obliget? Tertio, An possit aliquando Confessarius uti notitia habita in Confessione?

CAPUT I.

Quid sit Sigillum Confessionis, & quæ ejus Materia?

DICO primo: Sigillum confessionis est strictissima obligatio non revelandi, neque directe, neque indirecte ea omnia, quæ cognita sunt ex confessione Sacramentali alterius, & quorum revelatio redderet confessionem odiosam: Doctores communiter. Ratio talis obligationis deducitur non solum ex jure naturali, & Ecclesiastico, sed præcipue ex jure Divino per traditionem noto, quo Christus indispensabiliter noluit, tale sigillum posse revelari, ne pro salute quidem Confessarii, aut ipsius pœnitentis, aut etiam totius mundi; ne scilicet periculum sit, confessionem Sacramentalem à se institutam reddi Fidelibus suis odiosam. Hinc differt Sigillum Sacramentale à secreto naturali, quia oritur unice ex confessione, & ex jure tum naturali, tum divino

divino obligat in omni casu, ita ut nec Pontifex, nec tota Ecclesia possit in eo dispensare: itaque violator sigilli dupliciter peccat; tum scilicet contra Justitiam ratione pacti tacite initi cum poenitente, adeoque graviter, vel leviter pro quantitate materiae; tum praecipue contra reverentiam debitam huic Sacramento (quod peccatum semper est grave sacrilegium, etsi materia revelata sit levis) nullam tamen incurrit irregularitatem, utpote non expressam in jure: Suar. & alii communiter contra Majolum: verum est deponendus, & detrudendus in Monasterium, si sit Sacerdos; si laicus, puniendus est poena extraordinaria; ex cap. *Omnis Utriusque sexus, de Poenit. & Remiss.* Et, si putet, id sibi licere, est denunciandus ad inquisitionem: Molfes. & alii communiter.

Infers primo, Hoc sigillum unice oriri ex confessione Sacramentali, hoc est, ex manifestatione peccati facta cum animo se accusandi in ordine ad Sacramentum Poenitentiae: quare habetur, etiamsi talis confessio fiat Sacerdoti non approbato, nec habenti jurisdictionem, nec intentionem absolvendi, quia sufficit, si bona fide fiat cum animo se accusandi, &c. Doctores communiter. Item, etiamsi fiat Confessario nolenti audire, ut addunt Dian. Lug. & alii contra Suar. Avers. Leand. & alios; sicuti etiam, qui invitus audit peccatum confitentis alteri, tenetur ad sigillum ex communi sententia. Item, etiamsi confessio fiat laico, qui se finxit Sacerdotem, quia adhuc fit bona fide cum animo se accusandi, &c. Suar. Bon. & alii communiter contra Laym. Nugn. & alios: secus vero, si scienter fiat laico humilitatis causa: Suar. Bon. Vasq. & alii contra Nav. Palud. Leand. & alios. Item, etiamsi fiat confessio in Confessionario, putando adesse Confessarium, qui revera non adest; quia sic etiam fit cum animo se accusandi, &c. ideoque, si quis tunc aliquid audierit, tenetur ad sigillum: Gob. Circix, & alii: secus vero, si quis rudis peccata sua dicat coram statua alicujus Sancti, quia credibile non est, quod id faciat ex animo se accusandi in ordine ad Sacramentum: Gob. t. 7. num. 824.

Infers secundo, Oriri hoc sigillum, etiamsi talis confessio quacunque ex causa non finiatur, vel non sequatur absolutio, vel haec sit invalida; quia sufficit, si in-

choata sit confessio cum dicto animo : Doctores communiter. Item, etiamsi facta sit absque dolore, proposito, integritate, aliisque requisitis ex parte pœnitentis, modo adfit dictus animus. Item, etiamsi dixerit quis peccatum suum confessario ad habendum consilium pro pacanda conscientia, cum animo tamen confitendi, si opus fuerit; quia sic habetur etiam inchoative, vel saltem reductivè confessio. Item, etiamsi prius peccata ei enarravit mere historice, vel ex jactantia, si tamen postea ex corde eidem adhuc memori addat, *Me accuso de antea tibi enarratis*: Item, si peccata scripserit ei absenti, cum animo tamen, ut postea ab eodem præsentem ab illis absolvatur; secus, si sine tali animo, vel si cum animo, ut absolvatur ab eo absente: Croix num. 1939.

Infero tertio, Nullum haberi sigillum, si quis simulet se confiteri, ita ut nullum dicat peccatum, sed tantum petat schedulam confessionis. Item, neque si dicat peccata cum animo, non quidem se accusandi in ordine ad Sacramentum, sed sollicitandi, aut injuriandi Confessarium, aut jocandi, furandi, &c. Item, neque si dicat peccatum cum animo tantum habendi consilium pro vitanda pœna, infamia, aliove damno, &c. nullatenus vero cum animo se accusandi in ordine ad Sacramentum: idque verum est, etiamsi illud peccatum dicat in confessionario; imo etiamsi addat, se illud dicere sub sigillo confessionis, & confessarius etiam sub sigillo acceptet: Suar. Vasq. Fil. Gob. & alii communiter; qui tamen addunt, servandum secretum naturale pro qualitate, & quantitate materiæ.

Dico secundo: Materia sigilli est omne id, quod, si revelaretur, redderet confessionem Sacramentalem merito odiosam. Ratio patet ex dictis. Hinc materia sigilli sunt.

Primo, Omnia, & singula mortalia, tum in genere, tum in specie, etiamsi sint dubia, aut putata, aut alias confessa, aut etiam designata in futurum, modo cognita sint ex confessione Sacramentali, in qua proinde, si voce alta Confessarius interroget pœnitentem, *Quoties peccaverit*, frangit sigillum, quia revelat adstantibus, materiam esse gravem: similiter, si alta voce acriter increpet, vel imponat pœnitentiam gravem: similiter, si

si injungat magnam pœnitentiam publicam pro peccatis occultis, nisi consentiat pœnitens: Nav. Fagun. & alii; imo sunt etiam materia sigilli peccata publica, ita ut non possit Confessarius de Titio publico usurario dicere, *Cum magna contritione confessum esse sibi suas usuras*; si autem peccatum esset aliunde notum Confessario, non frangit sigillum, si de eo loquatur, nulla facta mentione confessionis, nec certius, vel amplius affirmet, quam quod extra confessionem novit; quia confessio non privat jure loquendi de rebus, quas ante, vel post aliunde novit; modo addat, unde sciverit, ad tollendam omnem suspicionem revelationis confessionis: Nav. Suar. & alii communiter contra Henr, Farin. Abb. & alios.

Secundo, Sunt materia sigilli omnes circumstantiæ, & ea omnia, quæ dicta sunt à pœnitente ad explicandum suum peccatum, etiam si non essent necessaria, nec forte utilia ad illud explicandum: ut si ad explicandum suum peccatum dixerit, se esse pauperem, illegitimum, aut alium defectum, vel circumstantiam, quam pœnitens non libenter diceret extra confessionem: secus vero est de aliis defectibus naturalibus, qui ex modo confitendi innotescunt, ut quod sit blæsus, rudis, tardi ingenii, &c. vel de aliis circumstantiis, quas pœnitens non ægre vult sciri, ut quod sit Sacerdos, Uxoratus, Germanus, &c. Lug. Tamb. Avers. q. 18. f. 4. Sub sigillum etiam cadunt pœnæ peccatorum, ut censuræ, inhabilitates, item impedimenta cognita ex confessione.

Tertio, Sunt materia sigilli omnia, & singula venialia in specie; ut si Confessarius revelaret, Titium sibi confessum *verbum otiosum*: non autem venialia in genere; ut si dicat, confessum esse *Venialia*; quia hoc non aliud significat, quam quod receperit Sacramentum, in quo aliquod saltem veniale absolvi debet. Si vero dicat, *Plura*, vel *Nova venialia*, Henr. Lug. & alii contra alios apud Croix num. 1972. dicunt, frangi sigillum, quia potuit confiteri unum, vel tantum vetera; tutius ergo erit dicere, confessum esse *materiam venialem*. At, si auditis duorum confessionibus, de uno dicat, habere tantum materiam venialem, esse timoratae conscientia, &c. frangit sigillum, si hoc dicat respective ad alterum, quia indirecte significat, alterum

non esse talem : fecus vero , si absque ullo ejusmodi respectu : Suar. d. 33. f. 3. n. 9. & alii.

Quarto , Sunt materia figilli etiam scrupuli , si eos pœnitens afferat ad declarandam conscientiam , aut peccata : Lug. d. 23. f. 5. n. 60. contra Marchant. Si autem cognoscantur tantum ex modo confitendi , negat Lug. frangi sigillum , cui adhæret Tamb. si sint palam noti : addit Leand. posse dici , *Illum esse scrupulosum* , quia regulariter loquendo , id potius est indicium bonæ , & timoratae conscientia ; sed Croix ait , perinde esse , sive Confessarius eos audierit , sive viderit in pœnitente ; cum jam noverit ex ipso actu confessionis , & molestum esset pœnitenti , si promovendus esset ad Prælaturam , & Confessarius diceret , eum esse scrupulosum , irrefolutum , morosum , &c. idemque ait de aliis defectibus merè naturalibus.

Quinto , Sunt materia figilli etiam vota , virtutes , aliave bona pœnitentis , si ab eo dicta sint in ordine ad declaranda sua peccata : sic , si habens votum castitatis confiteatur , se fornicatum fuisse , votum cadit sub sigillum : Lug. d. 23. n. 52. Similiter , virtutes , aut dona divina cadunt sub sigillum , si pœnitens confiteatur , se fuisse pro his ingratum , &c. Lug. num. 48. Secus vero , si hæc dicat quidem in confessione , non tamen ratione alicujus peccati , sed tantum , ut status animæ suæ innotescat Confessario : Lug. Stoz. Croix & alii.

Sexto , Sunt materia figilli etiam peccata aliena dicta à pœnitente , ut connexa peccatis propriis : ut , si mater dicat , se imprecaturam esse filio furaci , moroso , imprudenti , &c. hæc vitia filii cadunt sub sigillum . Stoz. Croix ; & alii. Similiter peccatum complicitis dictum etiam absque necessitate in confessione est materia figilli , quia aliquo modo ad eam confessionem spectat : Suar. Averf. & alii contra De la cruz. Contra vero non cadunt sub sigillum peccata aliena , si tantum historice in confessione narrentur , & absque ulla prorsus connexionem cum propriis , quia sic se habent omnino impertinenter ad confessionem ; quamvis etiam tunc cavendum est scandalum , & offensio pœnitentis , ut bene monet Croix num. 1948.

Septimo demum , Cadit sub sigillum etiam id , quod dubitatur , an sit materia figilli : ut si Confessarius dubitet , an aliquid audierit intra , an extra confessionem , &c. quia

quia in dubio standum pro pœnitente, ne confessio fiat odiosa: Suar. Bon. & alii communiter contra Bardi, cujus opinio habet plus speculativæ, quam practicæ probabilitatis: Gob. num. 848. Idem ait Croix, si tantum probabile sit, quod nulla sit fractio sigilli; quia sequendo meram probabilitatem contra pœnitentem, confessio hominibus etiam fieret odiosa: ideoque expedit sequi eas Doctorum opiniones, quæ favent sigillo, quia in pari probabilitate non prævalet possessio tuæ libertatis, cum obstet periculum saltem, quod confessio reddatur odiosa: Dian. Gob. t. 7. n. 855.

CAPUT II.

Quos, & ad quid obliget Sigillum?

DICO primo: Sigillum obligat omnes, & singulos, ad quos notitia materiæ sigillo clausæ, sive immediate, sive mediate, sive licite, sive illicite, pervenerit: Doctores communiter: ratio est, quia quivis horum, si revelaret, redderet confessionem Sacramentalem merito odiosam.

Hinc obligatur Primo, Confessarius, etiam putatus, juxta dicta c. 1. non autem pœnitens circa ea, quæ novit ex Confessario in sua confessione, quod scilicet sit indoctus, imprudens, &c. quia sigillum non est à Christo inductum in gratiam Confessarii, sed Pœnitentis: Averf. l. 5. & alii communiter contra Adrian. Palud. & Nav. tenetur tamen pœnitens secreto naturali circa defectus sui Confessarii, ut patet.

Secundo, Obligatur Superior, à quo petitur licentia absolvendi aliquem à reservatis, vel cui se sistit, qui fuerit absolutus ab alio cum onere, &c. Suarez, Lug. Dicast. dicens, hoc esse certum contra Con. Vasq. & alios.

Tertio, Obligatur interpretes pœnitentis: D. Thom. Suarez, & alii communiter contra Cajet. & Sat. Item, qui per examen peccatorum dirigit aliquem ad confessionem, etiam cras faciendam alteri: Croix n. 1952. & alii contra Con. & Henr. Item is, cui quis dicit sua peccata, ut postea ex ejus scripto confiteatur alteri: Præp. & alii.

M m 5

Quarto,

Quarto, Obligatur, qui, five ex industria (in qua peccat mortaliter) five ex casu, aut necessitate audit, dum pœnitens confitetur alteri: D. Th. & alii communiter contra Sot. Henr. & Becan. & similiter ille, cui talis auditor illicite revelavit, aut Confessarius licite, vel illicite dixit, & sic de reliquis, ad quos talis notitia pervenerit; quia transit cum suo onere sigilli. Si vero pœnitens omnino sponte ad majorem sui confusionem publice confiteatur coram Confessario, & aliis, Con. & Pal. Pal. putant, solum Confessarium obligari; Stoz vult, obligari etiam alios, si ita velit pœnitens; Lug. d. 23. & Averf. f. 5. dicunt, ipso facto censeride tam licentiam omnibus.

Quinto, Obligatur, qui legit chartam confessionis traditam à pœnitente Confessario, & ab hoc deperditam; quia esset idem, ac si audisset in confessione: Vivald. Veg. Laym. Lug. & alii contra Henr. Gran. & alios; & peccat insuper, si advertenter legat. Si autem legat, antequam tradatur Confessario, Pal. Averf. & alii multi dicunt, obligari solum secreto naturali, quia ea charta non est actualis confessio, nec signum, quo pœnitens manifestat peccata Confessario; sed tantum, ut ea sibi manifestet, & memoria retineat; sed contradicunt Nav. Veg. Graf. Dian. Gorm. & alii, quia videtur esse quedam inchoata confessio, quod ex communi sententia est verum, si charta sit pœnitentis muti, quia sic intendit manifestare peccata sua Confessario: si autem missa sit Confessario distanti, non censetur in ordine ad confessionem; cum nemo possit, neque adeo præsumatur velle sic confiteri: Croix, & alii.

Dico secundo: Qui obligatus est sigillo, in nullo profus casu, neque directe, neque indirecte, potest ejus materiam ulli revelare, nec ipsi pœnitenti, nec alteri scienti etiam sub sigillo, nec etiam post mortem pœnitentis; nisi vel aliunde materiam illam sciverit, vel nulum sit periculum revelandi pœnitentem, vel habuerit ab hoc expressam licentiam: Doctores communiter. Ratio est, quia secus redderetur merito odiosa pœnitentibus confessio: ideoque D. Thom. in *suppl.* q. II. a. 1. ad 1. *Ex confessione scitum est quasi nescitum; imo, Mirnus scit, quam qui nescit, ut loquitur D. August.* Hinc maxime caveat Confessarius, ne in confessione loquatur de auditis in confessione aliorum, præsertim complicitis: &

&, si accuset, se audivisse confessionem alterius, præstat aliquando non eum monere de obligatione sigilli, ne forte ex malitia id dixerit, ut sic confirmetur sua suspicio. Caveat etiam Confessarius, vel quicumque viderit aliquem clam confiteri Confessario extraordinario, id aliis dicere, ne scilicet ingerat suspicionem peccati gravioris. Caveat item Parochus daturus Viaticum ægro, ne interroget Confessarium, an absolverit, sed solum interroget, an sit ille confessus, ne scilicet Confessarium incautum exponat periculo frangendi sigillum; Croix, Gorm. & alii. Porro quilibet Confessarius, si ab aliis interrogetur, potest, & debet negare peccatum pœnitentis, &, si opus fuerit, cum juramento, quomodocunque interrogetur, etiam ut Confessarius, quia habet scientiam omnino incommunicabilem, adeoque perinde est, ac si nihil sciret. Advertat tamen, quod, si interrogetur, an v. g. publica meretrix ipsi jam confessæ dixerit suas fornicationes, tunc potest positive negare, quia inde inferretur, confessionem non fuisse integram; debet ergo, vel remittere interrogantes ad pœnitentem; vel dicere, ipsam confessam esse, & se functum suo officio: Henr. Gorm. & alii. Si autem eam non absolvit (quod caute fieri debet, ne advertant adstantes) & tamen ipsa petat schedulam confessionis; tunc, si nullum dixit peccatum, potest negare, quia nulla habetur ne inchoata quidem confessio. Si vero cum animo se accusandi dixit aliquod peccatum, probabilius non potest negare, si soleat dare aliis; quia negare esset indirecte manifestare, quod confessam non absolverit: Con. Laym. Averf. & alii contra Bonac. Fagund. & alios.

Dixi primo: *Nisi aliunde materiam illam scierit*; si enim peccatum pœnitentis esset aliunde notum Confessario, hic non frangit sigillum, si de eo loquatur, nulla facta mentione confessionis, nec certius, vel amplius affirmet, quam, quod extra confessionem novit, quia confessio non privat jure loquendi de rebus, quas ante, vel post aliunde scit; solum ergo caveat, ne appareat loqui ex notitia confessionis: Navar. Suarez, & alii communiter contra Henr. Abb. Farinac. Hinc, si publicus peccator, quem non absolvit, petat ab eo Communionem, Viaticum, Extremam Unctionem, &c. potest, & debet negare etiam publice petenti; quia utitur notitia publica, & quam ipse etiam aliunde habet: ne
tamen

tamen revelet negationem absolutionis, dicat, *Cum sit publicus peccator, debes ante Communionem, &c. publice ostendere, quod mutaveris malam vitam*: Regin. Lugo, Averf. & alii.

Dixi secundo: *Nisi ullum sit periculum revelandi pœnitentem*; quia, si nullum sit tale periculum, nulli redditur odiosa confessio. Hinc Confessarii passim confidunt viros dictos de casu in confessione audito, tacendo personam pœnitentis. Contra vero, si aliquod sit ejusmodi periculum etiam suspicandi de illa, non possunt; ideoque, si Confessarius non possit aliter confiteri suum peccatum, nisi cum periculo manifestandi peccatum sui pœnitentis, debet illud tacere, juxta alibi dicta: si dicat aliis, *Primus mihi confessus fuit adulter*, exponit se periculo frangendi sigillum, quia facile scire potest, quis fuerit ille primus: item si dicat, *Hodie Mulier, Sacerdos, &c. mihi confessus est furtum*; quia exprimendo statum, & tempus, facit, ut persona in suspicionem prudenter venire possit: Fagun. & alii: item, si coram pœnitente, & aliis multis dicat, *Unus vestrum adulteravit*, frangit sigillum; quia merito reddit pœnitenti confessionem odiosam. Quod autem cap. *Sacerdos, de Off. Jud. Ord.* dicitur, *Pœnitentem argui posse indeterminate, sicut dixit Christus, unus vestrum me traditurus est*, intelligi debet de peccato aliunde noto: Sylv. & alii. Similiter, si de aliqua Communitate, Monasterio, vel Cœtu dicat, inesse aliquod peccatum, peti licentiam à reservatis, &c. quia quilibet est pars magna parvæ Communitatis; unde est non leve periculum suspicandi de reo: Suar. Vasq. Bonac. Lug. & alii communiter contra Navar. Averf. & alios. Secus vero, si id dicat de ampla Civitate, quia omnes sciunt in magna Republica esse peccata cujusvis generis, nec est periculum, ut Rei innotescant: Bon. Gran. Leand, & alii: etsi sæpe expediat ab his locutionibus abstinere, cum sæpe adfit saltem scandalum.

Dixi tertio, *Nisi habuerit à pœnitente expressam licentiam*; quia sigillum inductum est à Christo in gratiam pœnitentis, qui proinde potest illud relaxare: D. Th. & alii communiter contra Gabr. Duran. & alios. Debet autem hæc licentia esse expressa (nec satis est tacita, vel præsumpta: Doctores communiter contra Grass.) sive facto, ut si pœnitens incipiat loqui cum

Con-

Confessario de alias dictis in confessione, & sic dat licentiam loquendi secum; sive verbo, ut si dicat, ut de his loquatur cum alio. Debet etiam esse omnino libera, ita ut non valeat, si sit ob metum reverentialem, aut ob preces importunas concessa: Navar. Henr. Suarez, & alii communiter. Debet etiam esse concessa in bonum, ita ut, si sit in malum poenitentis, aut aliorum, non valeat: Nav. & alii; si autem ad animi solatium, valet: Leand. Debet denique stricte accipi, ita ut, si dicat, *Do licentiam, ut loquaris cum Titio*, debeas cum aliis servare sigillum, & dicere Titio, te loqui ex licentia poenitentis de auditis in confessione, ut scilicet Titius accipiat sub eodem sigillo: si dicat, *Quod dixi, sit tanquam dictum extra confessionem*, tunc, etsi possis loqui cum aliis, at non potes dicere, te audivisse in confessione, quia non loqueris ex ea notitia, neque ex facultate respectu illius, sed ex nova notitia: Suar. d. 33. f. 5. num. 7.

Inferens hinc, Quod si Confessarius velit loqui cum poenitente extra confessionem de auditis in illa, debeat prius petere ab eo licentiam: Suarez, Nav. & alii communiter contra Palud. ita ut, si poenitens neget licentiam, debeat Confessarius tacere: Dian. p. I. t. II. r. 18. & alii communiter contra Suarez, cujus sententiam probabilem dixi q. 4. c. 2. in eo tantum casu, quo oblitus fuerit illum absolvere, quia non erat completum Sacramentum. Cæterum, si statim post absolutionem occurrat error emendandus, potest loqui etiam non petita licentia, quia, quæ fiunt in continenti, inesse dicuntur: Henr. Gran. & alii: idem est, si postea ad confessionem redeat, quia pertinet ad idem omnino forum: Gran. Leand. & alii contra Fag. & Dian.

C A P U T III.

An aliquando possit Confessarius uti notitia habita tantum in confessione?

Dico primo: Illicitum est uti scientia confessionis cum aliquo gravamine poenitentis, etiamsi absit omnis revelatio sigilli, & etiamsi multo gravius gravamen poenitentis sequeretur ex non usu talis scientiæ. Ita decretum est in Congr. Gen. univ. Inquis. sub Innocent.

nocent. XI. 18. Nov. 1682. quæ damnavit hanc in terminis Prop. *Scientia ex confessione acquisita uti licet, modo fiat sine directa, aut indirecta revelatione, & gravamine pœnitentis, nisi aliud multo majus ex non usu sequatur, in cujus comparatione prius merito contemnatur.* Ratio est, quia, quamvis abesset omne periculum revelandi figillum, & ita clam fieret, ut nemo prorsus adverteret, tamen adhuc merito redderetur fidelibus odiosa confessio, si scirent, aliquod gravamen sibi fieri posse ob notitiam datam in confessione. Quod verum est, etiamsi gravamen sit parvum, & multo gravius gravamen pœnitentis sequeretur ex non usu talis scientiæ; quia semper magni momenti est gravamen publicum, quod scilicet in omnes redundaret per hoc, quod sibi persuadeant, posse licite Confessarium uti scientia confessionis cum aliquali gravamine pœnitentis, & simul posse facile Confessarium ex nimio zelo, aut ex proprio affectu induci ad putandum, quod gravamen hic & nunc sit leve, &c. unde confessio ex hac persuasionem redderetur merito odiosa.

Hinc non amplius probabilis est sententia eorum (quos supra 40. refert, & rejicit Sanchez l. 3. Matr. d. 16. n. 2.) dicentium, Confessarium ex sola notitia confessionis posse indigno negare Eleemosynam, Sacramenta, Ordines, Suffragium gratuitum, & Secretum in electione gratuita, Beneficium, &c. quæ alias esset daturus; quia, etsi absit revelatio figilli, habetur tamen gravamen pœnitentis. Similiter nec potest ex tali notitia remove aliquem ab officio etiam ad nutum auferibili; nec expellere famulum confessum ei suum furtum, nec ostendere illi vultum severiorem, nec desistere à committendis ei negotiis, nec specialem inquisitionem instituire circa subditos, nec dicere alteri, ut invigilet super familiam suam, &c. Imo addunt Lug, Avers Croix num. 1977. frangi figillum, etiamsi in confessione juberet, famulum clavem reddere, aut sua sponte discedere, quia hæc jussio est actus non spectans ad confessionem. Similiter non amplius probabilis sententia Fagund. Tamb. & aliorum putantium, posse Superiores Regulares ex sola notitia confessionis statuere novas leges, crebrius visitare, claves reficere, ostium claudere, licentiam solitam exeundi negare, mutare cubicula, &c. etiam secluso omni periculo revelationis; quia semper adest gravamen pœnitentis, nisi ipse licentiam dederit: ideoque expresse

expresse Clement. VIII. 28. Maji 1594. prohibet Superioribus Regularibus, *Ne notitia confessionis utantur ad exteriorem gubernationem.*

Dico secundo: Non est illicitum uti scientia confessionis, si nullum sit gravamen pœnitentis; vel si ex non usu deberet confessarius facere aliquid intrinsece malum: Doctores communiter. Ratio est, quia non eodem pacto prohibetur revelatio sigilli, ac usus scientiæ confessionis; illa enim est semper illicita, etiamsi fieret in bonum pœnitentis: hic vero est solum illicitus, quando cedit in gravamen pœnitentis; si ergo nullum sit tale gravamen, erit licitus. Hinc ex *notitia confessionis* potest Confessarius omittere modum suum agendi, quem novit pœnitenti esse ingratum; familiarius cum eo se gerere ob spirituales ejus indigentias, vocare ad se, & volentem exercere studiis, ut sic honeste occupetur, & abducatur à malis consortiis; et si enim ille advertat, propter peccata confessa id fieri, tamen censetur ipso facto dare ad id licentiam, si scilicet non ostendat, id sibi esse molestum: Lug. Averf. Bus. Croix n. 1970.

Dixi: *Vel si ex non usu, &c.* v. g. Si maritus invita uxore suscepit Sacerdotium, & audiens ejus confessionem in articulo mortis intelligit peccatum, ex quo scit, matrimonium ab initio fuisse nullum; ea postea convalescente, & petente debitum, non posset reddere, quamvis ipsa adverteret eum negare ex notitia confessionis. Ratio est, quia talis redditio debiti esset intrinsece mala: Croix n. 1978. Addit Illf. n. 255. si sciam ex confessione, aliquem non esse Sacerdotem, posse definere ei confiteri, quia sic simulare susceptionem Sacramenti est intrinsece malum; sed probabilius dicit Lugo, me posse, ac debere pergere ita confiteri, quia dicere peccata non Sacerdoti absque intentione absolutionis non est intrinsece malum, & ex causa justa talis simulatio, & cooperatio ad peccatum illius videtur tantum materialis. Similiter, si Episcopus ex confessione sciat, aliquem non esse Sacerdotem, non ideo posset illum non designare in Confessarium, si alias hoc erat facturum; quia sic materialiter tantum, & ex justa causa cooperatur his sacrilegiis: Dicastil. ap. Croix n. 1977. Item Sacerdos non potest non communicare cum aliquo, quem ex sola confessione scit esse excommunicatum vitandum: neque potest non celebrare in Ecclesia, quam ex sola confessione

• fessione scit esse publice pollutam ; nisi vero nec revelatio sigilli , nec ullum gravamen pœnitentis inde resultet : Averf. f. 8.

At, quid, si Sacerdos celebrans ex confessione sciat, in Calice esse venenum ; vel ex confessione sciat, domi parari sibi mortem , aut in itinere parari sibi infidias , aut machinari in Principem, in Religionem, &c. Dico, si pœnitens nolit dare licentiam, & sit periculum revelandi sigillum, aut sit aliquod gravamen pœnitentis, teneri propinare venenum, exponere se periculo, &c. quare muniat se orationibus, & in divino auxilio speret, quod non sit aliquid mali eventurum : sic enim se, & omnia Deo committendo, rem ei gratissimam facit ad reverentiam Sacramenti, simulque ad augendam apud omnes securitatem sigilli, & ad omne pœnitentis gravamen vitandum : Croix, Viv. & alii post Decr. cit. Inquisitionis contra alios hodie non facile probandos. Hæc de Pœnitentiæ Sacramento dicta sint satis.

INDEX